

duizend Japanners werden krijgsgevangen gemaakt.

Al deze successen droegen er toe bij dat *Admiral King*, een zeer vasthoudend man die zich beschouwde als de enige die in '42 geweten had hoe men Japan zou kunnen verslaan, met kracht de verwezenlijking van het denkbeeld ging bepleiten waarvoor hij in de eerste drie maanden van '44 bij zijn collega's onvoldoende steun had gevonden: de landing op Formosa in plaats van die op de Philippijnen. Binnen de *Joint Chiefs of Staff* viel geen overeenstemming te bereiken – nu moest de beslissing genomen worden door de Amerikaanse opperbevelhebber, de president. Roosevelt vloog eind juli naar Hawaii en confereerde er in Pearl Harbor met MacArthur en Nimitz, die Kings denkbeelden had overgenomen. MacArthur zette uiteen dat men in de Philippijnen niet diende te landen op Mindanao maar op het eiland waarop de hoofdstad, Manila, lag: Luzon; aan die landing op Luzon diende evenwel een landing op het kleinere eiland Leyte vooraf te gaan dat (zie kaart III op de pag.'s 58–59) tussen Luzon en Mindanao ligt. Hij herinnerde Roosevelt er aan dat van '42 af aan de Philippino's beloofd was dat de Verenigde Staten hen zo spoedig mogelijk zouden bevrijden – wat bleef van Amerika's naam over als die belofte werd geschonden? Nimitz gaf toe dat het verstandig was, eerst op Leyte en daarna pas op Luzon te landen, maar voor de *Pacific Fleet* was, zei hij, een landing op Formosa gemakkelijker omdat de Japanse vloot in de onoverzichtelijke wateren van de Philippijnen een koers kon gaan volgen die men misschien moeilijk op tijd zou ontdekken. MacArthur reageerde daarop met uiteen te zetten dat, zo Formosa misschien gemakkelijker was voor de Amerikaanse vloot, Luzon, naar hij verwachtte, gemakkelijker zou zijn voor het Amerikaanse leger. Roosevelt nam, zoals wel vaker geschiedde, geen *duidelijke* beslissing. Hij zei dat hij een landing op Formosa niet wilde uitsluiten maar verzekerde MacArthur dat de Philippijnen in elk geval niet vergeten zouden worden. Dat stelde MacArthur gerust – hij werd dan ook diep geschokt toen hij na terugkeer naar zijn hoofdkwartier een bericht ontving uit Washington dat de *Joint Chiefs of Staff*, na alles opnieuw overwogen te hebben, besloten hadden dat hij op 10 september op Morotai moest landen en op 15 november op één punt op Mindanao en dat hij met steun van de onder Nimitz ressorterende strijdkrachten op 20 december aan land moest gaan op Leyte – Luzon werd niet genoemd. Onmiddellijk protesteerde hij bij Marshall. '*The initial major strategic objective in the Far East is*', schreef hij deze op 3 augustus¹,

¹ Aangehaald in Hayes, p. 611–12.